

BRAVELANDS

EROII SAVANEI

ERIN HUNTER

BRAVELANDS

EROII SAVANEI

SÂNGE ȘI OS

Volumul III

Traducere din limba engleză de
Gabriel Tudor

Mulțumiri speciale lui Gillian Philip

Pădurea Leoparzilor

Insula Babuinilor

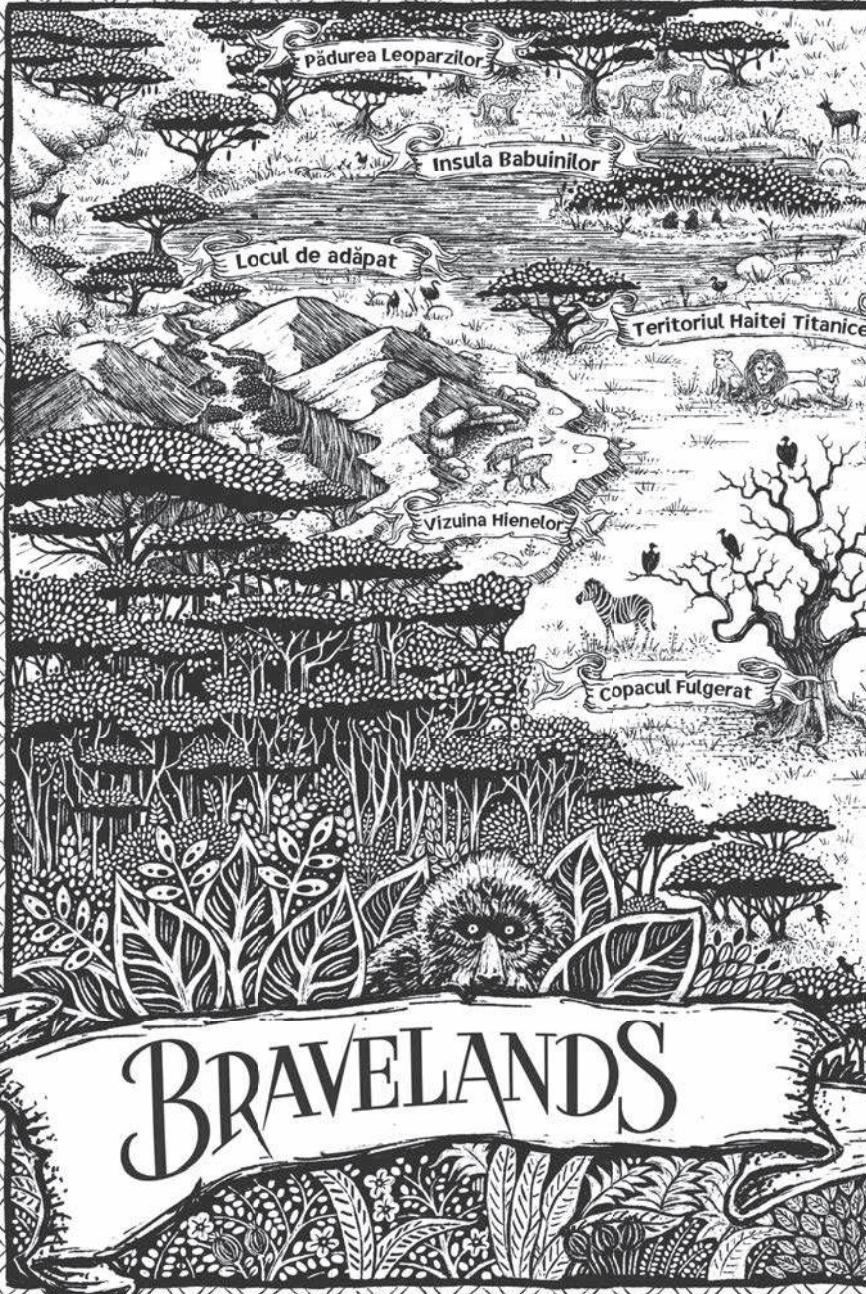
Locul de adăpat

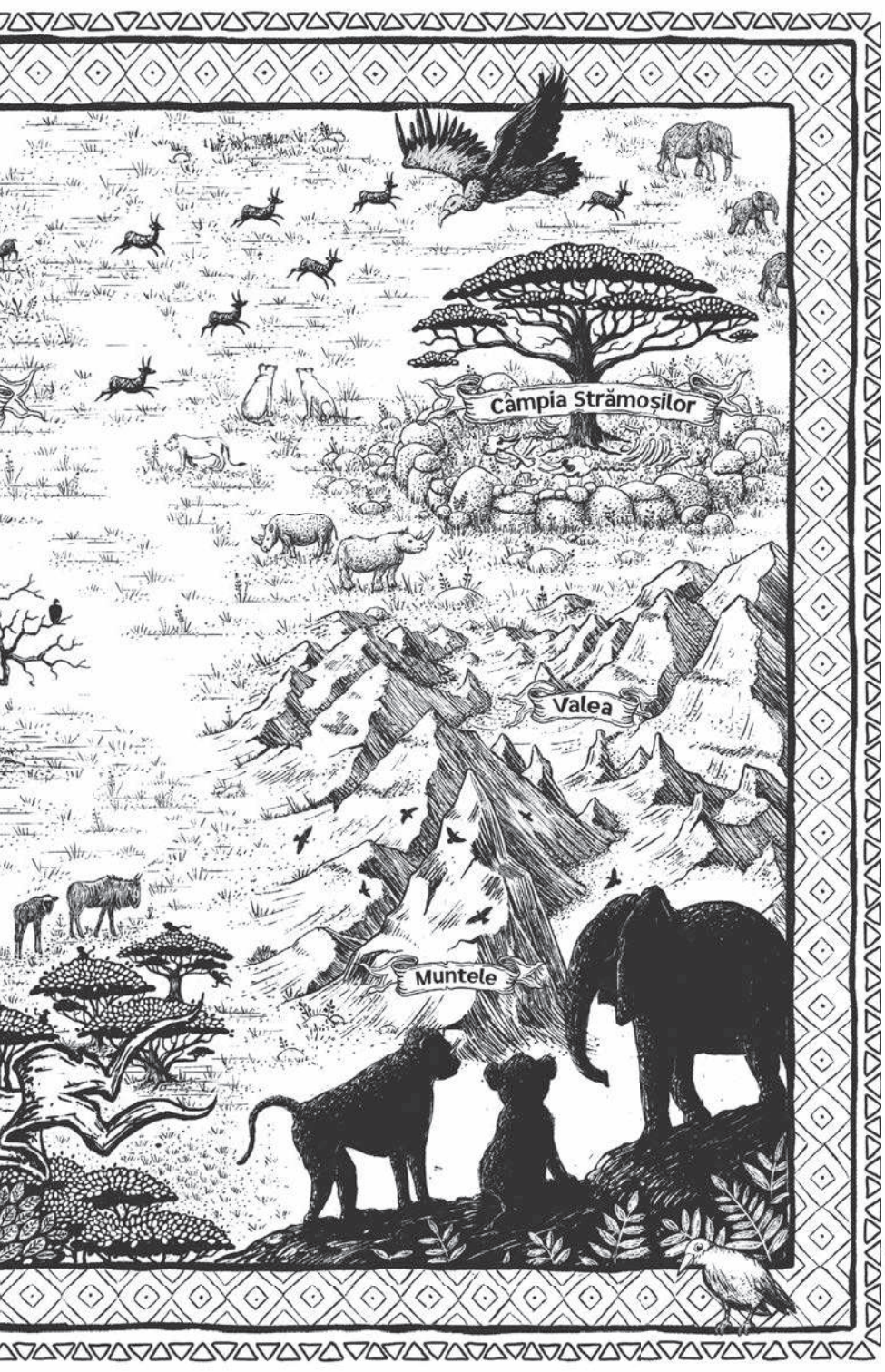
Teritoriul Haitei Titanice

Vizuină Hienelor

Copacul Fulgerat

BRAVELANDS

Câmpia Strămoșilor

Valea

Muntele

PROLOG

Sub aripile largi ale lui Călătoare pe Adiere, vântul s-a întetit dintr-odată, dezechilibrând uriașa pasăre. Și-a îngustat ochii în calea rafalelor de ploaie și, înclinând vârfurile aripilor, a pătruns în haosul vijeliei.

— Ar trebui să căutăm adăpost, a țipat Aripă Neagră, zburând alături.

Un fulger a aprins cerul, iar ghearele lui răsucite și lungi au luminat savana de dedesubtul stolului de vulturi cu spini albe.

— Nu putem, i-a răspuns Călătoare pe Adiere, pe un ton tăios. Trebuie să le ajungem din urmă pe rândunici!

Încă un fulger a luminat cerul. Iar printre atâtea tunete și printre aversele de ploaie, Călătoare pe Adiere nu și-a putut da seama dacă Aripă Neagră îi auzise cuvintele. Oare cum de răzbeau rândunicile prin furtună? Chiar nu-și putea închipui; doar stolul ei de păsări cu aripi puternice și mari abia se descurca! Or, iată-le pe rândunici — în față, nu foarte

departe, înaintând fără opreliști către nord. Se străduiau să zboare în formație de „V“. Conducătorul stolului înfrunta din greu vremea năprasnică.

— Aripă Iute! a țipat Călătoare pe Adiere. Aripă Iute, așteaptă!

Aripioarele rândunicii s-au oprit pentru o clipă, iar Aripă Iute a cârmit brusc, înălțându-se spre vulturoaică. În ochii lui strălucitori stăruia o privire dură și hotărâtă.

— Ce-am mai putea aștepta? a ciripit el. Lasă-ne să ne vedem de zbor, Călătoare pe Adiere!

— Dar, Aripă Iute, Marele Spirit s-a întors. Te asigur de asta! Cele două păsări, una uriașă, cealaltă mititică, zburau alături, bătute de rafalele de ploaie. Nu părășiți Ținuturile Neînfricaților, Aripă Iute!

— Ba Marele Spirit ne-a părăsit pe noi, i-a întors vorba conducătorul stolului de rândunici. De ce să mai rămânem? Ținuturile Nordice sunt iarăși îmbelșugate și pașnice. Tânjim după ele. Vara se duce spre nord, Călătoare pe Adiere, și ne ia și pe noi cu ea într-acolo!

O a doua rândunică a ieșit din stol și s-a apropiat, dându-le târcoale.

— Locul ăsta chiar nu mai e de noi, s-a băgat și ea în vorbă. Marele Spirit nu aduce asemenea furtuni în acest anotimp, așa că Marele Spirit clar nu mai sălășluiește aici! Acolo, în Ținuturile Nordice, soarele e blând și ne putem crește puii liniștite.

Și, acestea fiind zise, rândunicile s-au întors la stolul lor, îndreptându-se iarăși spre ochiul furtunii. Vulturoaica a cotit și s-a ținut după ele, plutind.

— Da, știu, voi sunteți păsări călătoare, a rostit răgușit Călătoare pe Adiere, dar nu ați plecat niciodată înainte de a

vă trimite semn Marea Mamă. E adevărat că acest an a fost cu totul neobișnuit, un an teribil. Dar Ținuturile Neînfricaților rămân totuși Ținuturile Neînfricaților.

— Așa e, Marea Mamă ne-a dat dintotdeauna semn când să migrăm, a replicat Aripă Iute. Dar acest nou Mare Tată? El nu ne-a spus *nimic*.

— Niciun semn nu am primit de la el, a întărit și cealaltă rândunică. Așa că plecăm cât încă se mai poate. Locul ăsta nu mai e pentru noi.

— Și cine știe dacă ne vom mai întoarce vreodată? a adăugat Aripă Iute cu amărăciune. Uită-te la furtuna asta, Călătoare pe Adiere! Chiar poți să spui că echilibrul s-a restabilit? De ce să nu-l lăsăm baltă pe Marele Spirit? Doar el ne-a lăsat baltă pe noi!

Îndoindu-și vârfurile aripilor, Călătoare pe Adiere a plutit și s-a înclinat într-o parte, apoi a început să coboare, rotindu-se într-un cerc larg. Vântul i se umfla sub pene, torenții de ploaie îi biciuiau ochii, dar vulturoaica și-a continuat neabătută drumul către un copac singuratic, despicat de-un fulger. Mai cumplit decât vremea aceasta nefiresc de urâtă, o doborau un val de durere și senzația de înfrângere.

Să ne tragem măcar un strop sufletul. Aripă Neagră a avut dreptate în privința asta.

Și imediat, înapoia ei s-a auzit țipătul pătrunzător al lui Aripă Neagră; stolul de vulturi a început să coboare, urmând-o.

— Ai făcut tot ce ți-a stat în putință, Călătoare pe Adiere.

— Oare? a răspuns ea dezolată, pătrunsă de neputință. Totuși, nu le-am putut opri pe rândunici. Aripă Iute și stolul lui pleacă. N-am reușit să împlinesc porunca Marelui Spirit.

Trunchiul spintecat al Copacului Fulgerat sclipea întunecat sub picăturile ploii, iar cele trei bucăți arse în care fusese

despicat păreau răsucite înspre văzduh, ca niște gheare. Brusc, a năpădit-o nevoia de a-l simți sub picioare, de-a se agăța de ramurile lui și de a-și îndesa capul între umeri, odihnindu-și mușchii istoviți. Călătoare pe Adiere și-a întins aripile și le-a înclinat, încetinindu-și zborul.

Dar, în clipa următoare, cerul a explodat; o revărsare de strălucire albă și fierbinte a învăluit într-un argintiu intens totul – și nori, și iarbă.

Forța exploziei a azvârlit-o pe Călătoare pe Adiere cât colo; și-a prins una dintre aripi în aripa unui alt vultur și, preț de câteva momente, tot stolul a fost cuprins de haos. Fluturări desperate din aripi, voci amestecându-se sub formă de țipete și de croncăneli. Și, imediat ce Călătoare pe Adiere și-a regăsit echilibrul, un miros înțepător de ars i-a pătruns în nări. Fum înecăcios și sclipiri roșii de cenușă se răspândeau printre picăturile de ploaie. Copacul Fulgerat bubuise, aruncând în jur scânteii și flăcări.

Focul a fost suficient de aproape cât să-mi pârlească penele. Iar stolul meu...

— Spre pământ! a zberlat ea, cu glasul găuit de spaimă.

Unul câte unul, vulturii s-au năpustit în jos, îndoindu-și aripile și scuturând din ele scurt; alergau în salturi pentru a se agăța cu ghearele de solul mocirlos și de pietrele alunecoase. Călătoare pe Adiere și-a dat seama că răsufală din greu.

Cu ploaia șiroindu-le printre pene, vulturii s-au strâns laolaltă, privind cum arde Copacul Fulgerat.

— E un semn rău, a șoptit Aripă Neagră.

Lui Călătoare pe Adiere inima i s-a strâns de presimțiri sumbre. Privind țintă la flăcări, a croncănit:

— Da, Aripă Neagră. Mari primejdii ne pândesc.

— Din nou, a murmurat el, strângând din ochi.

Călătoare pe Adiere s-a adresat atunci tuturor; din pricina șocului, vocea îi suna spartă:

— Trebuie să ne adăpostim în pădure. Stol, după mine!

Și-a desfăcut aripile și s-a avântat încă o dată spre cer, urmată îndeaproape de Aripă Neagră. Un zbor jos și scurt, către coroanele copacilor — dar, chiar și așa, Călătoare pe Adiere s-a simțit extenuată. Aproape șovăind, s-a apucat cu ghearele de o creangă înaltă. Și-a răsucit capul spre flăcările înalte care se ridicau din Copacul Fulgerat spre cerul înmuiat de ploaie.

Mare Spirit, știu că ești cu noi. Știu asta!

Deznădăjduită, și-a îndesat capul între aripi și a închis ochii.

Încă mai cred în tine. Indiferent ce primejdii vor veni, apără-ne! Apără Ținuturile Neînfrigaților...

CAPITOLUL 1

Pe Cer din Turma Călătoare o dureau plămâni și spina-rea îi era learcă de apă; tot corpul i se făcuse de un cenușiu închis, aproape negru. Își simțea picioarele slăbite, iar tălpile, de obicei atât de puternice și de solide, îi jucau acum prin noroi, la fiecare pas. Alerga prin pădure, cu inima cât un purice – știa că în orice clipă putea să alunece și să se ducă de-a dura.

Dar să se oprească din gonit nu era cu putință. Crengile copacilor o loveau peste ochi, peste urechi și peste trunchi; aproape că se împiedică de-o ramură căzută dintr-un arbore kigelia, dar își continuă înaintarea, fără oprire. Parcă ar fi fost mânată de o forță interioară pe care nu și-o putea explica.

Trebuie să ajung acolo.

Unde?

Nu știu, dar trebuie.

Deodată, vegetația deasă se termină și Cer se trezi în fața unui mic luminiș. Fulgerele descărcate deasupra coroanelor

copacilor iluminară întreaga priveliște dinaintea ei, iar femela de elefant scoase un țipăt de spaimă.

Dăduse cu ochii de o ceată de babuini; stăteau acolo, cu cozile țepene și boturile dezgolite în rânjete furioase. Printre ei se afla și un leu tânăr, fără coamă. Se încorda amenințător la cineva anume, chiar în mijloc. Vederea unui leu în tovărășia babuinilor n-o mai putea ului pe Cer – nu după toate cele întâmplate în ultimele anotimpuri. În schimb, o îngrozi expresia întipărită pe chipul felinei.

Este Viteaz! Puțul Stelelor! Dar abia dacă-l pot recunoaște.

Silueta lui fioroasă umbrea trupul unui babuin care zăcea întins la pământ, sângerând și clănțănind de groază. Leul își descleștă fălcile și saliva i se prelinse pe bot; colții lungi îi sclipiră, iar în ochii de chihlimbar îi luci o furie ucigașă.

— Ne-ai trădat! zbieră Viteaz la babuinul prăvălit.

Tresărind, Cer îl recunoscuse de îndată – era Ghimpe Frunză-Mijlocie din ceata Pădurii Luminoase.

Simți cum ceva se frânge înăuntrul ei. Cei doi, leul și babuinul, fuseseră prieteni buni. Dar acum Ghimpe zăcea în mocirlă, și Viteaz căsca fălcile asupra lui.

Se pare că toate au luat-o razna în Ținuturile Neînfricaților, se gândi Cer ridicându-și trompa cât să strige:

— Oprește-te!

Vocea îi răsunase puternic în luminiș. Într-o clipită, babuinii se întoarseră cu toții să o privească, tresărind înspăimântați de surprindere. Numai Viteaz nu-și ridică privirea. Îl fixa doar pe captivul său, cu o mânie feroce.

— Mori, trădătorule!

A fost clipa în care Cer n-a mai avut încotro. S-a repezit înainte.

Printre babuini se instaură panica. Cu urlate și zbierete alarmate, se și împrăștiară din calea ei, lăsându-i drum liber. Viteaz se aplecase deja înspre beregata lui Ghimpe; chiar în clipa în care se pregătea să-și înfigă colții, Cer se năpusti asupra-i. Îl izbi puternic cu capul în greabăn.

Iar Viteaz se prăvăli în luminiș. În cădere, se lovi de trunchiul răsucit al unui smochin și se prăbuși la pământ, neputincios.

Holbându-se la el, Cer răsuflă ușurată; dar imediat grozăvia propriei fapte îi îngheță sângele în vine. Aflat la picioarele ei, Ghimpe Frunză-Mijlocie gemu și se ridică, clătînându-se pe labe.

— Cer! *Mulțumesc*, rosti el răgușit.

Cer nu avu putere să-i răspundă. Secătuită de sălbăticia cu care acționase, păși în mijlocul luminișului; acolo, Viteaz din Haita Semeață rămăsese nemișcat în ploaie.

O, Mare Spirit, fă ca el să trăiască!

Îi atinse spinarea țeapănă, cu trompa – și deodată n-a mai fost ea însăși, Cer din Turma Călătoare, nepoata ultimei Mari Mame: a fost un puiut de leu, țopăind prin savană, cu coada în sus, în spatele unei splendide leoaice. *Numele meu este Pui Ager. Tatăl meu este Semeț din Haita Semeață.*

Înspăimântată, Cer și-a tras trompa de pe el. În piept, inima îi zvâcnea de durere. Avu nevoie de un moment pentru ca ameteala produsă de acea viziune să-i treacă complet. Iată, încă nu se obișnuise pe deplin cu noul ei har – capacitatea de a pătrunde în amintirile oricărei vietăți pe care o atingea. Nesuferită senzație! Dar, cel puțin, însemna că Viteaz trăiește.

Ghimpe se apropiase și el între timp. Se aplecă, ghemuindu-se pe coapsele lui vânjoase, și îl cercetă îngrijorat cu privirea

pe leul care îi fusese cândva prieten. Blana babuinului era brăzdată de sânge; din cauza ploii care cădea în rafale, părea și mai zdruncinat. *Dar rănille lui nu sunt mortale*, observă Cer, ușurată; Viteaz nu apucase să-i facă vreun rău dătător de moarte.

Ghimpe strânse din ochi și murmură:

— Oh, Viteaz... Dragă Cer, află că nu este vina lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. De ce te-a atacat Viteaz?

— Spin Frunză-Măreață, răspunse Ghimpe, schimonosit de durere, s-a proclamat acum Mare Tată.

Cer înțepeni, cu răsufierea tăiată, zăpăcită de această veste. Ce dezolantă nedreptate!

Iar expresia de pe chipul lui Ghimpe se umplu de și mai multă amărăciune.

— Spin l-a întărâtat pe Viteaz împotriva mea. Nu doar pe Viteaz, ci și pe toți ceilalți. Dar să știi că nu-i învinuiesc nici pe Viteaz, nici pe cei din ceata mea. Spin poate fi tare convingător.

Lui Cer parcă nu-i venea să creadă ce auzise. *Spin Frunză-Măreață să fie Mare Tată?! Dar n-are niciun sens. Marele Spirit se află încă înăuntrul meu!*

Și un soi de determinare puse deodată stăpânire pe ea. Răul fusese deja făcut; de-acum nu-i mai rămânea decât să îl îndrepte. Se întoarse spre Ghimpe și-i vorbi grav:

— Ghimpe, trebuie s-o ștergem de aici. Stai fără grijă, Viteaz își va reveni. Are doar câteva coaste rupte, mi se pare, dar se va face bine. Noi, în schimb, numai bine nu vom face dacă nu ne luăm de îndată tălpașita din acest loc. Cât de curând, babuinii își vor recăpăta curajul și se vor întoarce.

Scuturat de un fior, Ghimpe se ridică în picioare. Se pregătea să protesteze; Cer își înfășură numaidecât trompa în jurul trupului lui și-l ridică pe umerii ei.

Și chiar în acea secundă, ploaia încetă dintr-odată.

Razele de soare se strecurau printre ramurile copacilor, încălzindu-i blana, în vreme ce ședea pe creanga-i preferată. Își înfipse colții într-un fruct de mango, delicios și aromat. Numai de-ar fi fost și Agrișă acolo, să împartă fructul cu ea...

Cer se scutură vânos, încercând să alunge viziunea.

— Ține-te bine, Ghimpe!

Imediat ce lăbuțele babuinului se apucară strâns de urechile ei, Cer o rupse la fugă printre copaci. Crengile trosneau și se scuturau de frunze care cădeau în spatelile lor. Nu avea cum să nu lase urme; totuși, furtuna era încă în toi și, cu nițel noroc, ploaia i-ar fi putut șterge pașii. Grăbită, Cer alerga cu toată viteza de care se simțea în stare pe pământul alunecos.

Dar, oricât de repede fugea, nu scăpa de amintirile pe care strânsoarea lui Ghimpe i le revărsa în minte. O *femelă babuin cu ochi mari, umezi și cu sclipiri aurii în blană se așezase pe creanga de abanos, lângă Ghimpe. Când el i-a întins jumătate din fructul de mango, femela i-a surâs sfioasă.*

— *Vom fi împreună, a șoptit Agrișă. Știu că vom ajunge să avem amândoi același rang, Ghimpe. O știu din adâncul sufletului meu. Suntem sortiti să fim împreună, tu și cu mine.*

Inima lui Ghimpe s-a umplut până sus de iubire.

— *Știu și eu asta, Agrișă...*

Repede, o gură de aer! Cer a tras-o în piept cu neșat. *Amintirea asta e intimă!!!* Strângând din fălci, a continuat să înainteze prin ploaia neîncetată, concentrându-și gândurile doar la următorul pas. Apoi la următorul și tot așa mai departe.

Până să simtă că s-au îndepărtat suficient de mult încât să fie în siguranță, zori cenușii luminau mohorâți cerul. Epuizat de spaima ultimelor ceasuri, Ghimpe aproape că adormise pe gâtul ei. Cer îl trezi, înghiontindu-l cu vârful trompei.

Tânărul babuin se lăsă pe pământul mocirlos, ștergându-și șiroaiele de ploaie din ochi și clipind nedumerit înspre poiana umbrită.

— Unde ne aflăm?

— La adăpost. Cel puțin deocamdată, i-a răspuns Cer și s-a prăbușit la pământ, răsuflând din greu. Și aici putem sta de vorbă. Ghimpe, povestește-mi totul. Nu-mi vine să cred că Viteaz a încercat să-ți ia viața.

— Și ar fi reușit, dacă n-ai fi apărut tu, se cutremură Ghimpe. Eu tot nu îl învinovățesc pentru asta.

— Și zici că tocmai căpetenia cetei tale i-a cerut să teucidă? a scuturat Cer din cap, uluită.

— Este o poveste lungă, o poveste teribilă, Cer. Dar Spin i-a înșelat pe toți. Știi cum a ajuns să fie căpetenia cetei? Ucigându-le pe ultimele două căpetenii, pe Scoartă și pe Rămă.

Cer căscă ochii cât cepele.

— Nu se poate...

— Ba chiar așa! L-am descoperit și l-am înfruntat; și de atunci încoace caută să se descotorosească de mine. Azi-noapte m-am temut că a reușit, în sfârșit...

Lui Cer aproape nu-i venea să creadă ce aude.

— Și acum pretinde că el este Marele Tată? Dar ce s-a întâmplat cu Pas Greu?

— S-a dus, i-a răspuns Ghimpe. Nu i-a mai fost de niciun folos lui Spin așa că a incitat animalele împotriva lui. Și află, dragă Cer, că asta e doar o parte din ce a putut să facă Spin...

Ochii babuinului întârziară insistent asupra ei – cu tristețe și, deodată, încărcăți de compătimire.

— Trebuie să știi că Pas Greu a ucis-o pe bunica ta. De ce? Pentru ca să poată deveni el însuși Mare Tată – de acum,

deja toate animalele din Ținuturile Neînfricaților cunosc mârșăvia asta. Dar Pas Greu nu a ticluit de unul singur acest plan. A fost...

— Spin, a rostit ea, cu glas răgușit.

Ghimpe a tăcut pentru o clipă. Apoi a înclinat din cap.

— E ca un păianjen, Cer, țesând pânză pentru a ne prinde pe toți în mreje.

Cer își scutură cu încăpățănare urechile; nu era ca și cum refuza să dea crezare, pur și simplu, se scutura de durere. O furie neputincioasă a început să-i alerge prin vene. *Spin Frunză-Măreață a omorât-o pe Marea Mamă!*

— Da, el a făcut-o. Îmi pare rău, Cer. Îmi pare atât de rău...

Ghimpe se aplecă ușurel în față. Voia s-o aline și încercă să-i mângâie una dintre labe. Dar, oricâtă nevoie ar fi avut de dezmiardare, Cer își schimbă ușor poziția, ferindu-se de atingerea lui.

— Pierderea Marii Mame a fost una cumplită, pentru noi toți. Dar, mai ales, pentru tine. Unde mai pui că Spin a comis ticăloșia asta într-o vreme în care Marea Mamă nici nu apucase să transmită altcuiva puterea Marelui Spirit. Spin este malefic, Cer.

— O, da, chiar este, a încuviințat ea înfuriată. Dar nu poate rămâne nepedepsit, Ghimpe. Nu-l putem lăsa să triumfe! Spin n-a distrus doar Codul. Cred că ne-a distrus pe noi toți cei din Ținuturile Neînfricaților.

— Și tocmai de asta trebuie să scăpăm de el, a mârâit Ghimpe.

— Da! strigă Cer, topindu-și mânia într-o hotărâre de neclintit. Spin trebuie alungat din Ținuturile Neînfricaților – alungat cât mai departe!